

24-10-1925

ΣΥΛΛΟΓΟΣ
ΣΥΝΑΥΛΙΩΝ

ΣΥΜΠΡΑΞΙΣ ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΩΔΕΙΟΥ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
„ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ“

Α. ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1925-1926

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ

*Σάββατον 24 Ὀκτωβρίου 1925,
ὥρα 6 μ. μ. ἀκριβῶς*

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΗΣ

ΣΥΜΦΩΝΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΤΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΣΥΝΑΥΛΙΩΝ

ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ 1925 — 1926

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

Δ. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΜΠΡΑΞΙΣ

ΚΩΝΣΤ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Καθηγητῆς τοῦ Ὄρειου Ἀθηνῶν

(Τραγοῦδι)

FESTIVAL WAGNER

*Τὴν Κυριακὴν 25 Ὀκτωβρίου 1925, ὥρα 11 π. μ. ἐπι-
νάληψις τῆς Συναυλίας.*

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

- 1) *Οι Ἀρχιτραγουδισταὶ τῆς Νυρεμβέργης* . P. ΒΑΓΝΕΡ^{*}
Προοίμιον τῆς 3ης πράξεως καὶ χορὸς τῶν
μαθητευομένων, ὑπὸ τῆς ὁρχήστρας.
- 2) *Ὁ χρυσὸς τοῦ Ρήνου* P. ΒΑΓΝΕΡ
Εἴσοδος τῶν Θεῶν εἰς τὴν Βαλχάλ,
ὑπὸ τῆς ὁρχήστρας.
- 3) *Βαλκυρία* P. ΒΑΓΝΕΡ
Ἀποχαιρετισμὸς τοῦ Βόταν καὶ μαγγανεία τοῦ
πυρός.
Ὁ κ. Νικολάου καὶ ἡ ὁρχήστρα.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

- 4) α) *Σίγκφρηδ· Εἰδύλλιον* P. ΒΑΓΝΕΡ
β) » *Ψίθυροι τοῦ δάσους,*
ὑπὸ τῆς ὁρχήστρας.
- 5) *Δυκόφως τῶν Θεῶν* P. ΒΑΓΝΕΡ
Ὁ Θάνατος τοῦ Σίγκφρηδ,
ὑπὸ τῆς ὁρχήστρας.
- 6) α) *Πάρσιφαλ* Πρελούντιο P. ΒΑΓΝΕΡ^{*}
β) » Γοητεία τῆς Μεγ. Παρασκευῆς,
ὑπὸ τῆς ὁρχήστρας.

Εἰσοδος τῶν Θεῶν εἰς τὴν Βαλχάλ Ρ. Βάγνερ

Ἡ εἰσοδος τῶν Θεῶν εἰς τὴν Βαλχάλ εἶνε ἡ τελικὴ σκηνὴ τοῦ κλείει τὸ πρῶτον μέρος τῆς Τετραλογίας, δηλαδὴ τὸν «Χρυσὸν τοῦ Ρήνου»· εἶνε μιὰ ὑπέροχη μουσικὴ σελὶς ὅπου συγχονεύονται σ' ἓνα μεγαλοπρεπὲς σύνολον, ὑποβασταζόμενα ἀπὸ τὰ ἑλαφρὰ ἀρπάζ, τὸ οὐράνιον ἐμβατήριον, ὁ μακρυνὸς θόρυβος τῶν σφυριῶν τῶν Νιμπελοῦγκεν καὶ τὸ κλαθμηρὸ τραγοῦδι τῶν Θυγατέρων τοῦ Ρήνου.

Βαλκυρία Βάγνερ

Τὸ σήμερον ἐκτελούμενον ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν «Βαλκυρίαν» εἶνε ἡ τελικὴ σκηνὴ τοῦ ἔργου· τούτου, καὶ εἶχε ἐκτελεσθεῖ εἰς Ἀθήνας μόνον μετὰ τὴν διασκευὴν ποῦ εἶχε κάμει αὐτὸς ὁ Βάγνερ διὰ ὀρχήστραν χωρὶς τραγοῦδι.

Εἶνε ἡ σκηνὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Βρουνχίλδη γονατιστὴ ἐμπρὸς εἰς τὸν πατέρα τῆς, προσπαθεῖ δειλὰ νὰ μαλάξῃ τὴν καρδίαν του. Τοῦ ἐξηγεῖ εἰς ποῖον αἰσθημὸς ὑπήκουεν ὅταν προσεπάθει νὰ σώσῃ δύο ὑπάρξεις ποῦ ἐφλεγεν ὁ ἔρως καὶ ποῦ ὁ θάνατος ἤθελε νὰ χωρίσῃ. Ἡ σκηνὴ αὕτη—ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπερβολικῆς τῆς ἀναπτύξεως ἡ ὁποία τῆς ἀφαίρει μέρος τοῦ ἐνδιαφέροντος, εἶνε μιὰ ἀπὸ τὰς ὥραιότερας ποῦ εὐρίσκομεν εἰς τὴν Τετραλογίαν. Ὁλίγον βραχυτέρα, μαζί μετὰ τὴν ἐπακολουθοῦσαν *μαγαρείααν*, θ' ἀπετέλει ἐν ἀπὸ τὰ καταπληκτικώτερα finale ποῦ ἦτο δυνατόν νὰ φαντασθῇ μουσικός. Ἡ στιγμή εἶνε πράγματι ἐπίσημος. Ὁ Βόταν συγκεκλιμένος, ἀλλ' ἀποφασισμένος νὰ τιμωρήσῃ, ἀπαγγέλλει τὴν ἀμείλικτον καταδίκην. Ἡ Βρουνχίλδη θ' ἀποκοιμηθῇ ἐπάνω εἰς ἓνα βράχον· θὰ γίνῃ γυναῖκα τοῦ πρώτου διαβάτου ποῦ θὰ τὴν ἐξυπνήσῃ, Ἡ ὑπερφάνεια τῆς θεᾶς ἐξανίσταται: «Ξεύρεις τί αἷμα τρέχει μέσα στὴς φλέβες μου, λέγει στὸν πατέρα τῆς· κόρη Θεοῦ, μπορῶ νὰ πῶ στὰ χέρια τοῦ πρώτου τυχόντος, χωρὶς νὰ ἐντροπιασθῇ ἐκεῖνος ποῦ μοῦ ἔδωκε τὸ φῶς; Κάμε τὸνλάχιστον ὥστε ἐκεῖνος ποῦ θὰ με ξυπνήσῃ νὰ μὴν εἶνε κανένας ἄθλιος». Ἔτσι νὰ γίνῃ! λέγει ὁ Βόταν. Θὰ σὲ περιβάλω μ' ἓνα πύρινον δαχτυλίδι, δαχτυλίδι ἀρραβῶνος, ποῦ καμμιά θνητὴ ὡς τώρα δὲν ἐγνώρισε: Αὐτὸς ὁ βράχος, ὁ τριγυρισμένος ἀπὸ φλόγες, νὰ ὀρθώνεται τρομερὸς σὰν τεῖχος ἀνυπερβλήτον, ποῦ κάθε ἄθλιος νὰ φεύγῃ φοβισμένος! Μόνον ἓνας ἦρος θὰ μπορέσῃ νὰ σὲ ξυπνήσῃ, ἓνας θνητὸς ἰσχυρότερος καὶ ἀπὸ ἓνα Θεόν!»

Ὁ Βόταν ἀσπάζεται ἐπὶ μακρὸν τὰ μάτια τῆς κόρης του, ἡ ὁποία ῥέσως ἀποκοιμᾶται στὴν ἀγκάλῃ του. Τὴν ἐξαπλώνει στὴ ῥίζαν ἐνός

δένδρου, ἐπάνω στή γλῶσσι, καὶ κατόπιν μὲ δυνατὴν φωνήν, ἐπικαλεῖται τὸν Loge, τὸν Θεὸν τοῦ πυρός. «Ἐλα στή φωνή μου! Ἐλα ὅπως ἄλλοτε, πνεῦμα τοῦ πυρός. Ὑπάκουσέ με. Διὰ σου—φλόγα ζωντανή,—ὁ βράχος αὐτὸς νὰ περικυκλωθῇ ἀπὸ φλόγες! Ἐλα σ' ἐμέ! Ἡ φωτιά αὐτὴ ποτὲ νὰ μὴ διαπερασθῇ ἀπὸ ἕκ τινον ποῦ ἡ καρδιά του τρέμει!» Εἶνε ἀδύνατον ν' ἀποδοθῇ διὰ λόγων ἢ ὑπέροχος ρητορικὴ τῆς ἐπικλήσεως αὐτῆς, ἢ διαφάνεια καὶ ἡ θαυμασία ρευστότης τῆς ὀρχήστρας ταύτης, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν συνδυάζονται καὶ πλέκονται τόσα θέματα ὥστε νὰ παράγουν ἓνα σύνολον ἀφθάστου ὠραιότητος! Σπανίως ἡ μουσικὴ ἔκφρασις ἔφθασεν εἰς τέτοια ὕψη· ὀλόκληρος ἡ τελικὴ σκηνὴ τῆς *Balkyria* ἀνήκει εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ἐκείνην σφαῖραν τὴν ὁποίαν μόνον ἡ λέξις «ἀνυπέροχτος» δύναται ν' ἀποδώσῃ.

ΒΑΛΚΥΡΙΑ—P. ΒΑΓΝΕΡ

(Τελικὴ Σκηνή)

Adieu superbe, adieu vaillante enfant !

Va, mon amour, contre moi, te défend !

Adieu ! . . . etc.

Nous n'irons plus, tous deux chevauchant
côte a côte

Par les pleines d'azur du ciel :

Tu ne me tendras plus souriant à ton

Lôge,

Le breuvage aux parfums de miel ;

Mais, si le *Sort* jaloux, si le *Destin* barbare,

Hélas, malgré moi nous sépare

Je ferai flamboyer un brasier triomphal.

Autour de ton lit virginal,

Pour que sa flamme embrasant cette roche,

Où t'enchaîne un arrêt implacable et fatal,

Aux pas du lâche en défende l'approche.

Un seul pourra franchir la barrière de feu ;

Un homme, plus libre qu'un Dieu !

Ces yeux si joyeux et si graves,

Que je vis briller tant de fois,

Quand tu nous amenaes les braves,
Dont, les doux accents de ta voix,
Me vantaient les mâles exploits ;
Ces yeux souriantes étoiles.
Devenus soudain solennels,
Quand ton regard perçait les voiles
Où le Sort dérobe aux mortels,
Ses décrets éternels ;
Dans un dernier baiser, que ma lèvre y dépose,
J'en éteins la splendeur de ta paupière close,
Qu' elle s'ouvre au baiser, d'un plus heureux que moi,
L'immortel condamné qui marche à sa ruine.
Et maintenant, le Dieu se détourne de toi
En t'enlevant ton essence divine. . .

Lôgue viens ! Lôgue entends ma voix !
Comme un fleuve embrasé de ces pierres
Stériles,
Fais jaillir le torrent de tes flammes subtiles ; . .
Viens, je le veux, obéis à mes lois ;
Autour du roc débris un cercle immense ;
Protège la fille du Dieu ! . . .
Lôgues ! Lôgues ! Viens !

Qui tremblera, devant ma lance
Jamais ne franchira ce feu !

Ειδύλλιον τοῦ Σίγκφρηδ P. Βάγνερ

Ὁ Βάγνερ συνέθεσε τὸ συμφωνικὸν αὐτὸ ἔργον στὴν Λουζέρνην τὸ 1871 ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς γεννήσεως τοῦ υἱοῦ του, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε δώσει τὸ ὄνομα τοῦ ἥρωος τοῦ Λακτυλίου τῶν Νιμπελοῦγκεν.

Ἡ σύζυγός του εἰς τὴν ὁποίαν εἶνε ἀφιερωμένον τὸ ἔργον τὸ ἤκουσε πρώτη κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων της. Ὁ Χάνς Ρίχτερ, διαμένων τότε στὴν Ἑλβετία, προετοίμασε τὰ τῆς ἐκτελέσεως, στρατολογήσας προχειρῶς στὴν Ζυρίχη μιὰ μικρὴ ὀρχήστρα. Τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν, ὁ Ρίχτερ ἔφερε τὴν μικρὴν του ὀρχήστρα στὸν κήπον τῆς ἐπαύσεως Triebsehen, ὅπου διέμενον ὁ Βάγνερ, καὶ τὴν ἐτοποθέτησεν

στης βαθμίδες ἐμπρός στην εἰσοδον. Ὁ Βάγνερ ἀνέλαβε τότε τὴν διεύθυνσιν, ἐνῶ ὁ Ρίχτερ, ἀναμιχθεὶς μὲ τοὺς ἐκτελεστάς, ἐποίησε τὸ μέρος τῆς σάλπιγγος.

Οἱ ψίθυροι τοῦ δάσους P. Βάγνερ

Οἱ ψίθυροι τοῦ δάσους ἀποτελοῦν τὴν δευτέραν σκηνὴν τῆς 2ας πράξεως τοῦ Σίγκφρηδ. Εἶνε ἡ στιγμή κατὰ τὴν ὁποίαν, ἀφοῦ φύγη ἡ μάλλον ἀφοῦ κρυφθῇ ὁ Mime, μένει μόνος στὴν σκηνὴν ὁ Σίγκφρηδ. Τότε ἀρχίζει μὲ ἓνα ρυθμὸν σὲ δέκατα ἕκτα καὶ στὴν κλίμακα τοῦ Ρε μείζον, τὸ θελκτικὸν εἰδύλλιον ποῦ εἶνε γνωστὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἱ ψίθυροι τοῦ δάσους» καὶ τὸ ὁποῖον εἶχον ἤδη προαναγγεῖλει αἱ προηγούμενα σελίδες τῆς παρτιτούρας. Μέσα ἀπὸ τὰ ἑλαφρά καὶ ἥρεμα αὐτὰ ψιθυρίσματα διακρίνομεν τῆς ἰδέας ποῦ μεγαλώνουν μὲς στὴν καρδιά τοῦ ἥρωος. Ἀλλὰ τὴν προσοχὴν τοῦ ἥρωος ἐλκύει σὲ λιγὰκι ἓνα πουλὶ ποῦ πηδᾷ καὶ κελαδεῖ μέσα στοὺς κλάνους τῶν δένδρων. Τὸ κελάδημα τοῦ πουλιοῦ αὐτοῦ ἀποκαλύπτει στὸν Σίγκφρηδ τὴν παρουσίαν τῆς Βαλκουρίας Βρουγγίλδης, κοιμισμένης, μὲ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ Βόταν, ἑπάνω στοὺς βράχους καὶ περικυκλωμένης ἀπὸ φλόγες.

Πάρισφαλ P. Βάγνερ

Μέχρι πρὸ δεκαετίας μόνον μερικοὶ προνομιούχοι εἰμποροῦσαν νὰ ἀπολαύσουν εἰς Bayreuth τῆς θείας ἁρμονίας τοῦ Πάρισφαλ. Τὸ ἔτος 1913 εἶδεν ἐξαφανιζόμενον αὐτὸ τὸ προνόμιον τοῦ θεάτρου τοῦ Bayreuth, προνόμιον τὸ ὁποῖον ὁ Βάγνερ τοῦ εἶχε παραχωρήσει μὲ εἰδικὸν ἄρθρον τῆς διαθήκης του. Παρελθούσης τριακονταετίας ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ θανάτου τοῦ Διδασκάλου, ὁ Πάρισφαλ ἀνήκει πειτὰ εἰς τὸ δημόσιον. Ὡς ἐκ τούτου ἡ Ὀπερὰ τῶν Παρισίων, τὸ θέατρον τῆς Μονπαίε τῶν Βρυξελλῶν καὶ ἄλλα πολλὰ Μελοδράματα κατώρθωσαν νὰ ἀνεβάσουν ταυτοχρόνως τὸ ἀριστοῦργημα τοῦτο τοῦ Βάγνερ κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1914.

Ὁ Ριγάρδος Βάγνερ ἀπέθανε εἰς Λειψίαν τὸ 1883. Ὁ Πάρισφαλ εἶνε τὸ τελευταῖον ἔργον του. Ἡ ὑπόθεσις του ἐλήφθη ἀπὸ τοὺς χριστιανικοὺς θεοῦλους τῆς μεσαιωνικῆς Γαλλίας καὶ ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα τοῦ Chrestien de Troyes(1190) *Μερσεβάλ ὁ Γκαλοᾶ*. Ὁ θεοῦλος τοῦ Ἁγίου Γραᾶλ φαίνεται ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Μεσημβρινὴν Γαλλίαν, μὲς τὴν καρδίαν τῶν Πυρηναίων, ὅπου κατὰ τὴν λαϊκὴν πίστιν ἦτο ὁ ναὸς τοῦ Μονσαβάλτ.

Ὁ θεοῦλος τοῦ Γκράαλ, ἀποτελεῖ μέρος τοῦ Κύκλου τοῦ Ἀρθούρου,

κόλου ὁ ὁποῖος διαιρεῖται εἰς δύο μέρη· ἐκ τῶν ποιημάτων τῆς *στρογγύλης* λεγομένης *τραπέζης*, ποῦ περιγράφει τοὺς ἱπποτικούς τοῦ ἔρωτος καὶ τοὺς πολεμικούς ἠρώσιμους, καὶ ἐκ τοῦ ποιήματος τοῦ *Γκράαλ*, ἔχοντος χαρακτῆρα μυστικοπαθῆ καὶ θρησκευτικῶν καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ τελευταία καὶ ἀρχαιότερα ἔκφρασις εἶνε τὸ μυθιστόρημα *Περσεβάλ*. Ἐκράαλ εἶνε τὸ ποτήριον μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ ἔρωτασαν τὸν Μυστικὸν Δεῖπνον τὴν παραμονὴν τῶν Παθῶν. Οἱ ἄγγελοι τὸ παρέλαβαν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, μέχρις οὗ εὐρεθῆ ἐπὶ τῆς γῆς μία φυλὴ ἀρκετὰ ἀγνή, ὥστε νὰ τὸ διαφυλάξῃ ὡς παρακαταθήκην. Ἡ οἰκογένεια αὐτὴ εὐρέθῃ ἐπὶ τέλους· ἀρχηγὸς αὐτῆς ἦτον ἓνας Ἀσιανὸς Πρίγκηψ *Περὶλ*, ὅστις εἶχεν ἐγκατασταθῆ στῆ *Γαλατία* καὶ τοῦ ὁποῖου οἱ ἀπόγονοι εἶχαν συνδεθῆ μὲ δεσμούς συγγενείας μὲ μερικὰ μέλη τῆς οἰκογενείας κάποιου Βρεττανικοῦ Πρίγκηπος. Ὁ θρόνος αὐτὸς δὲν εἶνε τόσον ἀπίθανος ὅσον δυνατόν νὰ φαίνεται, ἀρκεῖ, γιὰ νὰ ἐξαγάγῃ κανεὶς τὴν ἀλήθειαν νὰ ὑποκαταστήσῃ εἰς τὴν ποιητικὴν εἰκόνα τοῦ μυστηριώδους ποτηρίου τὸ χριστιανικὸν δόγμα.

Ἄλλὰ καὶ στὴν ἐξωτερικὴ μορφή τοῦ *Γκράαλ*, ὑπάρχει κάτι τὸ μυστηριώδες καὶ ἄφατον.

Καὶ διὰ νὰ ἀτενίσῃ κανεὶς μόνον τὸ Ἅγιον Ποτήριον ὀφείλει νὰ εἶνε Χριστιανὸς. Τὸ πολῦτιμον αὐτὸ κειμήλιον εἶνε ἀόρατον διὰ τοὺς ἀπίστους. Ἐκτὸς τῶν ἐπιγειῶν αγαθῶν τὰ ὁποῖα παρέχει ἡ θεὰ τοῦ *Γκράαλ*, ὡς π.χ. τὴν αἰώνια νεότητα, ἀκατανίκητον δύναμιν στῆς μάχης, παρέχει στὸν εὐσεβῆ ἱππότην κάποιαν οὐρανιαν χαράν, μιὰ προαισθησὶν τῆς αἰωνίας εὐτυχίας. Θρησκευτικὸν στρατεύμα, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἱππότης τοῦ ἱεροῦ Τάγματος ἔχει συσταθῆ διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ *Γκράαλ*. Οἱ κανονισμοὶ τοῦ τάγματος τούτου εἶνε ἐξαιρετικῆς αὐστηρότητος. Κάθε σαρκικός ἔρως, κάθε ἐνωσις ἔστω καὶ νόμιμος, ἀπαγορεύεται ἀπολύτως· οἱ ἱππῶται αὐτοὶ ὀφείλουσαν νὰ εἶνε ὑπόδειγμα ἱερότητος καὶ ἀρετῆς. Εἰς Γερμανίαν ὅπου ὁ μυστικισμὸς τοῦ Γερμανικοῦ πνεύματος παρεῖχε προσφορότερον ἔδαφος διὰ τὴν ἀποδοχὴν τοῦ μυστηριώδους τούτου συμβόλου, ἐκαλλιεργήθη μετὰ μεγαλητέρας συμπαθείας ὁ θρόνος τοῦ *Γκράαλ*.

Ὁ *Πάρσιφαλ* τοῦ Ἑσενμπάχ (1210), ἐνέπνευσεν ἰδιαιτέρως τὸν Βάγνερ, ὁ ὁποῖος ἠντιλήσεν ἀπὸ αὐτὸν μόνον τὸ θρυλικὸν μέρος ἐξ οὗ ἐδημιούργησε, καθὼς σχεδὸν π' ὅλα του τὰ ποιήματα, ἓνα ἔργον ἰδιον ἀπὸ ἀπόψεως τύπου καὶ ἰδίως διὰ τῆς ὑπαγωγῆς ὅλων τῶν συστατικῶν παραγόντων τὸν δρᾶματος εἰς μίαν κυρίαν ιδέαν, εἰς ἓνα σύμβολον.

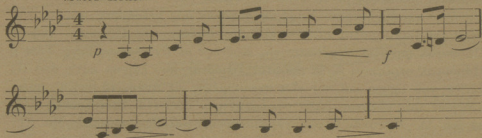
Ἰδοὺ ἡ περίληψις τῆς 1ης πράξεως τοῦ *Πάρσιφαλ*: Οὐράνιοι ἀπε-

σταλμένοι τοῦ Σωτῆρος κατῆλθον πρὸς τὸν βασιλέα Τιτουρέλ κάποια νύκτα ἅγιαν καὶ ἐπίσημον διὰ τὰ τοῦ ἐμπιστευθῶν τὰ πολιτιμώτερα λείψανα τῶν Παθῶν: τὸ *Ποιήριον*, τὸ ἅγιον καὶ θαυματουργὸν ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔπιεν κατὰ τὸ Μυστικὸν Δεῖπνον, καὶ ὅπου ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ, ἔρρησε τὸ θεῖον τοῦ αἵμα· τὴν *λόγην* μὲ τὴν ὁποίαν τὸν ἐκέντησαν. Διὰ τὰ διαφυλάξῃ τὰ λείψανα ταῦτα ὁ βασιλεὺς Τιτουρέλ ἀνήγειρε τὸν ναὸν τοῦ Μονοβαλτ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγίνοντο δεκτοὶ ὡς ἀδελφοὶ μοναχοὶ μόνον ἄγιοι καὶ ἄσπιλοι ἱππῶται. Ἐνας ἐν τούτοις δὲν ἔγινε δεκτός, διότι δὲν εἶχε τὴν καρδιά καθαρή, ὁ Κλίνγοσορ, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπεσύρθη σὲ μία κοιλάδα διὰ τὰ ἐξιλεωθῆ καὶ τὰ ἐξαγνισθῆ· ἀδυνατῶν ὁμως νὰ καταστείλῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς σαρκός, ἤγειρε ἐγκληματικὴν χεῖρα πρὸς τὸν Γκράαλ ῥίπτων ἀνάθεμα σ' ἐκείνους ποῦ τὸν ἐφύλασσαν. Τότε ἀντελήφθη μὲς στὴν ὀργὴν του ποῖα μαγικὴ δύναμι εἰμποροῦσε νὰ τοῦ δώσῃ ἢ ἐπαίσχυντος θυσία του καὶ συνέλαβε τὸ σχέδιον νὰ μεταβάλῃ τὰς χέρσους ἐκτάσεις σ' ἓνα κῆπον ἡδονῶν ὅπου διητῶντο γυναῖκες ἐξωτικῶν κάλλους. Ἐκεῖ ἀναμένει τοὺς ἱππῶτας τοῦ Γκράαλ καὶ προσηλιτίζει ὅσους εἰμπορεῖ. Ὅταν ὁ Τιτουρέλ γηράσας ἠναγκάσθη νὰ παραχωρήσῃ τὸ στέμμα τοῦ Μονοβαλτ στὸν υἱόν του Ἀμφόρταν, ἐκείνος ἐζήτησεν νὰ ἀναστείλῃ ἀμέσως τὴν πρόσδοον τῆς διαβολικῆς αὐτῆς πληγῆς. Ἐλαβε τὴν θαυματουργὸν *λόγην* καὶ ἐβάδισε πρὸς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κλίνγοσορ· ἐκεῖ ὁμως μία γυναῖκα θαυμασίας καλλονῆς τὸν ἐσαγήνευσε καὶ τὸν ἐμάγευσε. Ἐνῶ δὲ ἀνεπαύετο μεθυσμένος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, πίπτει ἢ *λόγην* του τὴν ὁποίαν ἀρπάζει ὁ Κλίνγοσορ καὶ φεύγει γελῶν. Ἀπὸ τότε ὁ Ἀμφόρτας ἔχει στὴν πλευράν του πληγὴν τὴν ὅποιαν τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ ἐπουλώσῃ. Μίαν ἡμέραν ὁ Ἀμφόρτας, ἐνῶ προσηγύετο γονατιστὸς ἐμπρὸς τὸ Ἱερὸν Βῆμα καὶ ἐζήτηι σωτηρίαν ἀπὸ τὸν Ὑψιστον, εἶδε νὰ περιβάλῃ τὸν Γκράαλ λαμπρὸς φωτοστέφανος καὶ ἤκουσεν ἀπὸ ἓν φάντασμα τὰς λέξεις: «Ἀνάμενε τὸν ἐκλεκτόν μου, τὸν ἄγνον καὶ ἄπλοῦν ἄνθρωπον ποῦ ἡ ἀγάτη θά καταστήσῃ σοφόν», τὰς ὁποίας εἶδε καὶ γραμμένας με πύρινα γράμματα. Ἡ διήγησις αὐτῆ γίνεται στὴν ἀρχὴν τῆς 1ης πράξεως ἀπὸ τὸν Γκουρνεμάντς καὶ μᾶς διαφωτίζει περὶ τῶν βάσεων τοῦ Δράματος. Ἡ ἄφιξις τοῦ Πάρσιφαλ, ὁ ὁποῖος ἀγνοεῖ τὸ *καλόν*, τὸ *κακόν*, τὸ πόθεν *ἔρχεται* καὶ *ποῖος εἶνε*, γεννᾷ ἀμφιβολίας στὴν ψυχὴν τοῦ Γκουρνεμάντς ὁ ὁποῖος νομίζει ὅτι βλέπει τὸ πρόσωπον τοῦ Πάρσιφαλ, τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ Θεοῦ: «τὸν ἄγνον καὶ ἄπλοῦν ἄνθρωπον ποῦ ἡ ἀγάτη θά καταστήσῃ σοφόν» καὶ ἀποφασίζει νὰ τὸν οδηγήσῃ εἰς τὸ Ἱερόν.

Πρόλογος

Ὁ πρόλογος τοῦ Πάρισαλ μᾶς μεταφέρει εἰς Μονσαβάλτ. Ἐνα θέμα χωρὶς συνοδείαν παρουσιάζεται, ὡσάν νὰ ὁμιλεῖ μία καὶ μόνη φωνὴ ὄλον τὸ σύμπαν: καὶ τὸ θέμα αὐτὸς, τὸ ὁποῖον περιέχει ὅλες τὶς θρησκευτικὰς φράσεις τοῦ ἔργου, εἶνε ἐκεῖνο ἀκριβῶς ἐπάνω στὸ ὁποῖον ἐφαρμόζονται αἱ Ἅγιοι λέξεις: «Λάβετε φάγετε, τοῦτο μου ἐστὶ, τὸ σῶμα... καὶ τὸ αἷμα» κλπ.

Molte Lento

Ἐνας ἀόριστος ψίθυρος τῶν ἐγγόρδων γεμίζει τὸ περιβάλλον μὲ τὰ μυστικοπαθῆ του ἀρπεξ τὰ ὁποῖα ὑποστηρίζουν ὁ ἐλαφρὸς ἦχος τῶν τυμπάνων· εἶνε σάν ὄνειρον μακρὸν ποῦ σβύνει καὶ χάνεται σιγὰ σιγὰ, ἐνῶ ἦσχα ἀκούεται νὰ περνᾷ τὸ θέμα τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου. Αἱ τελευταῖαι συγχορδίαὶ μόλι: διακρινόμεναι, χάνονται σὲ μιὰ καταναυκτικὴ γαλήνη.

Τὸ θέμα αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται δις ἀκόμη, σὲ ἐλάσσονα τρόπον θλιβερώτερον μὲ τὴν σοβαρὴν του εὐγλωττία· ὕστερα ἀπὸ μικρὴ σιωπὴ ἀκούεται τὸ θέμα τοῦ Γράαλ, ἐκτιθέμενον δις ἀπὸ τὰ χάλκινα ὄργανα κατ' ἀρχὰς καὶ κατόπιν ἀπὸ τὰ πνευστὰ.

Θέμα τοῦ Γράαλ.

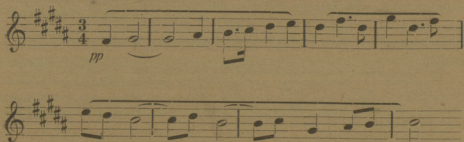

Τὸ δεύτερον μέρος τοῦ προλόγου εἶνε ἕνας σπαρακτικὸς θρήνος: τὸ πρῶτον θέμα ἔχει λάβει τὸν χαρακτήρα τοῦ Μεγάλου Πόνου· οἱ

ὀξύτεροι φθόγγοι του ἔχουν γίνει λυγμοί, ἐπαναλαμβανόμενοι παρ' ὅλων τῶν ὀργάνων. Σάν μες σέ στεναγμούς ἢ συμφωνία χάνεται σέ μίαν ἀνοιούσαν ἀγωγήν τῆς κυρίας φράσεως...

Ἡ Γοητεία τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς

Εἶνε μία ἐπίσημος στιγμή ἀνεκφράστου μεγαλοπρεπείας. Τὸ θέμα τοῦ Πάροιφαλ ἀναπτύσσεται διὰ περιόδου γεμάτης μεγαλειῶν, καὶ ἡ ὁποία τελειώνει πομπωδῶς μετὰ τὸ θέμα τοῦ Γράαλ ποὺ ἐκτελεῖται fortissimo ἀπὸ ὅλην τὴν ὀρχήστραν. Σειρὰ συγχορδιῶν μᾶς μεταφέρει κατόπιν στὸ θέμα τοῦ βαπτίσματος καὶ στὴ γλυκεῖαν φράσιν τῆς Πίστεως, ἐνῶ ὁ Πάροιφαλ ραντίζει τὸ μέτωπον τῆς Κούνδρου μετὰ ἁγιασμένον ὕδωρ. Τότε ὁ Πάροιφαλ στρέφεται ἀργὰ πρὸς τὸν λειμῶνα ποὺ λάμπει κάτω ἀπὸ τὴν ἀκτίνης τοῦ ἡλίου καὶ ποὺ εἶνε σκεπασμένος μετὰ ἄνθη, τὰ ὁποία μόλις ἀνοίγουν τοὺς κάλυκας. Ἀπὸ τὴν ὀρχήστραν ὑψώνεται ταυτοχρόνως μαζί μετὰ ἓνα συγκινητικὸν ὕμνον εὐγνωμοσύνης, μιὰ θαυμασία μελωδία, τὴν ὁποίαν ἐκτελοῦν ὁ ὀξυάυλος καὶ ὁ πλαγιάυλος, συνοδευόμενοι ἀπὸ ἑλαφρὸν ψιθυρὸν τῶν ἑγγόρδων.

Λοιπὴ εἶνε ἡ Γοητεία τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς:

Ἡ σελὶς αὕτη μετὰ τὴν ἐμπνευσίν της, τὴν λεπτότητα τῆς ἀρμονίας, τὴν ἀνυπέροβλητον ἀνάπτυξιν τῶν θεμάτων, εἶναι ἀριστούργημα μέσα στὸ ἀριστούργημα ποὺ ὀνομάζεται Πάροιφαλ.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΤΡΙΤΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Σάββατον, 31 Οκτωβρίου 1925, ὥρα 6 μ. μ

Διευθυντής Ὁρχήστρας

J. BOUTNIKOFF

Σύμπραξις

Δ. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ (Πιάνο)

Solo βιολί

δ κ. Γ. ΣΟΥΛΤΣΕ

Π Ρ Ο Γ Ρ Α Μ Μ Α

- 1) Συμφωνία σὲ ὄρεινὸ θέμα *V. D'Indy*
- 2) Ἡ θάλασσα-Σουίτα *Cl. Debussy*
- 3) Ἴσπανικὴ ραφωδία *M. Ravel*

Τὴν Κυριακὴν 1 Νοεμβρίου 11 π. μ. ἐπανάληψις τῆς Συναυλίας.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΣΥΝΑΥΛΙΩΝ

Παρακαλεῖται τὸ κοινόν:

1. Νὰ προσέρχεται ἐγκαιρῶς εἰς τὰς Συναυλίας αἰτινες θὰ ἀρχίζουσι ἀκριβῶς τὴν ἐκάστοτε ὀριζομένην ὥραν. Μετὰ τὴν ἑναρξιν τῆς Συναυλίας ἢ εἰσοδος θὰ ἐπιτρέπεται εἰς πάντα ἀνεξαιρέτως μόνον κατὰ τὰ διαλείμματα, κατὰ δὲ τὰς ἐκτελέσεις τῶν Συμφωνιῶν ἢ εἰσοδος θὰ ἐπιτρέπεται μόνον μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν ὀλοκλήρου τῆς Συμφωνίας.

2. Νὰ μὴ χειροκροτῇ εἰς τὰς μετὰξὺ τῶν μέρων τῶν Συμφωνιῶν ὀλιγολέπτους διακοπὰς καὶ νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν ὅτι κατὰ τὰς Συμφωνικὰς καὶ Λαϊκὰς Συναυλίας τῆς Ὁρχήστρας ἀπαγορεύονται ἀπολύτως αἱ ἐπαναλήψεις τεμαχίων (BIS).

3. Κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ προγράμματος τῆς Συναυλίας νὰ τηρῇ ἀπόλυτον ἡσυχίαν καὶ νὰ ἀποφεύγῃ τὴν διὰ ἐπιδοκιμασιῶν ἢ συνομιλιῶν πρόκλησιν θορύβου.

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ
ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΣΥΝΑΥΛΙΩΝ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟΝ 1925-1926

A' Βιολία.

1	Βολωνίνης Φρειδ.	} Σολίστ
2	Schultze Tony	
3	Μπαμιέρος Εδθ.	
	Κοφίδα Ἀντιγόνη	
4	Μπουσίντουη Ἐλένη	
5	Λομπιάγκο Γεώργ.	
6	Ζαρεφροπούλου Ἀσπ.	
7	Μαρκέτιου Τζέννυ.	
8	Λευκιάδου-Καββάδα Μ.	
9	Καββάδας Θεόδ.	
10	Χαμουδόπουλος Α.	
11	Βολωνίνης Ν.	
12	Παλαχοριστοδούλου Ἀλκ.	
13	Καραμπετιάν Κ.	
14	Ψύλλας Γεώργ.	
15	Κολάσης Ἀλ.	
16	Παρίδης Γεώργ.	

B' Βιολία.

1	Ἀβατιάγγελος Σπύρος
2	Καλαμπούση Ναταλ.
3	Λεμπεχόβας Σ.
4	Ἀργυροπούλου Ἀθ.
5	Ἀβλωνίης Βασ.
6	Σούλιτσε Φανή.
7	Βολωνίνης Σπ.
8	Τίβερης Ἀλφ.

9	Περδικίδου Νιντύ.
10	Λάζαρος Ν.
11	Κοσκινᾶς Σ.
12	Περιστέρης Στυλ.
13	Ροχάτσικ Ἴωσ.
14	Νικολαΐδης Ἀριστ.
15	Γαβρηλίδης Μιχ.

Βιόλαι

1	Βολωνίνη Maché Μαργ.
2	Πρεστοῦ Ἀλφρ.
3	Γιαννόπουλος Ἀχ.
4	Μπραουνβίξερ Φρ.
5	Φωτιάδου Ἴουλ.
6	Πρεστοῦ Μάριος
7	Λομπιάγκο Χρ.
8	Δεληγιάννης Β

Βιολοντσέλλα

1	Chardon Yves
2	Παπαδημητρίου Ἀχ.
3	Mme Chardon
4	Πίστη Μαρία
5	Λάμπρου Λουκᾶς
6	Γεωργαντᾶς Σπ.
7	Φαραντίτου Ἐλ.
8	Λομπιάγκο Μάρ.
9	Ἀντωνίου Γ.
10	Γαρονφαλιᾶς Χρ.

Βαθύχορδα

- 1 Τζουμάνης Ίω.
- 2 Σωζόπουλος Βασ.
- 3 Κουτσαυτόπουλος Κ.
- 4 Τίτας Σπ.

- 5 Φρύμπα Χάνς
- 6 Σερμιτέκοιλος Μάρ.
- 7 Ἀκριβός Εὔ.
- 8 Καραγεωργίου Ίω.

Πλαγιάουλοι (Flauti)

- 1 Παπαγεωργίου Ν.
- 2 Μάγκος Σπ.
- 3 Ἀλβανίτης Εὔ.
- 4 Φρέτζας Ριχ. (Piccolo)

Ὀξύαυλοι (Oboi)

- 1 Σμυρλής Πέτρος
- 2 Φουριούνας Μαθ.

Ἀγγλικὸν κέρασ (Cornoinglese)

- 1 Εὐαγγελίδης Γ.

Εὐθύαυλοι (Clarinetti)

- 1 } Παρούσης Δ.
1 } Δάζαρος Σπ.
- 2 Παπασταθόπουλος Μ.
- 3 Πιάσας Ἐπ.

Βαρύαυλοι (Fagotti)

- 1 } Πιττάκος Ἀλεξ.
1 } Mathé Duvid
- 2 Παπαϊωάννου Στ.
- 3 Μουρμούρης Γ. (Contra-fagotto)

Κέρασ (Corni)

- 1 Σπηλιωτάκης Ε.
- 2 Βαφειαδάκης Στ.
- 3 Παπαϊωάννου Στ.
- 4 Ἀργυριάδης Δ.

Σάλπιγγες (Trombe)

- 1 Ρομποτῆς Αἰμ.
- 2 Κοιτιάδης Χαρ.
- 3 Κανδηλιώτης Γ.

Τρομπόνια

- 1 Διαμάντης Στ.
- 2 Μπάκας Νικ.
- 3 Κασσάρας Βασ.

Tuba

- 1 Βαραγκούλης Δ.

Τύμπανα

- 1 Σερεμίδης Μιχ.
- 2 Νικολάς Κ.

Κρουστά

- 1 Ἰατροῦ Σωτήριος
- 2 Ρομποτῆς Ἄνδρ.
- 3 Φαναριώτης Κων.

Ἄρπαι

- 1 Βασενχόβεν Μαθ.
- 2 Πρωτοπαπᾶ Κ.

Celesta

- 1 Καραλίβανος Π.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

Κεφάλαιον Μετοχικόν και Ἀποθεματικόν Δρ. 240.000.000.—
 Κεφάλαιον ἀποθεματικόν συμφώνως
 τῷ Νόμῳ 2577 (1921) > 60.000.000.—
 Καταθέσεις > 3.700.000.000.—

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: **ΑΛ. Ν. ΔΙΟΜΗΔΗΣ**
 ΣΥΝΔΙΟΙΚΗΤΑΙ: } **ΙΩΑΝ. Α. ΔΡΟΣΣΠΟΥΛΟΣ**
 } **ΚΡΙΕΖΗΣ**

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ:

Ἅγιος Νικόλαος (Κρήτης)	Θήρας	Μιτυλήνη
Ἀργίτιον	Ἰθάκη	Ναύπακτος
Ἀθήναι	Ἰωάννινα	Ναύπλιον
Αἴγιον	Καβάλλα	Νιγρίτα
Ἀλεξανδρούπολις	Καλάβρυτα	Ξάνθη
Ἀλμυρὸς	Καλάμαι	Παξοὶ
Ἀμαλιάς	Καρδίτσα	Πάτραι
Ἀμφισσα	Καρπενήσιον	Πειραιεὺς
Ἀργαστόλιον	Καστοριά	Πόρος
Ἄρτα	Κατερίνη	Πρέβεζα
Ἀταλάντη	Κέρκυρα	Πύλος
Βάμος	Κοζάνη	Πύργος
Βέροια	Κομοτινή	Ρέθυμνος
Βόλος	Κόρινθος	Σάμος
Γρεβενά	Κύθηρα	Σέρραι
Γύθειον	Κύμη	Σουφλίον
Δημητσάνα	Κυπαρισσία	Σπάρτη
Διδυμότοιχον	Λαμία	Σύρος
Δράμα	Λάρισα	Τρίκαλα
Ἐλασσόν	Λεβάδεια	Τρίπολις
Ἐδεσσα	Λευκάς	Φλώρινα
Βάκυνθος	Μεγαλόπολις	Χαλκίς
Ἡράκλειον	Μεσολόγγιον	Χανιά
Θεσσαλονίκη	Μεσσηνή	Χίος
Θήβαι		

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ L^{TE}D

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1839

Κεφάλαιον και Ἀποθεματικὸν λίραι Ἀγγλ. 790.000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ,

Basildon House, Moorgate, London E. C. 2,

Γενική Διεύθυνσις διὰ τὴν Ἑλλάδα ΑΘΗΝΑΙ.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Πειραιεὺς, Ναύπλιον, Τρίπολις, Ἡράκλειον, Πάτραι, Ἀργο-
στόλιον Κέρκυρα, Ζάκυνθος, Θεσσαλονίκη, Καβάλλα, Χίος, Μι-
τυλίη, Ἄργος και Ἀμαρούσιον.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ, Benha, Beni— Suef, Fayoum, Kafr-el-
Zayat, Mansourah, Mehala Kebir, Minieh, Tantah, Sifra.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, Yildiz Han, Rue Kurekdjiler,
Galata, Πρακτορεῖον Dlziz Zadé Han, Rue Foundouk,
Stamboul

Καταθέσεις εἰς πρώτην ζήτησιν και ἐπὶ προ-
θεσμῖα εἰς Δραχμὰς και ξένον συνάλλαγμα ὑπὸ
τοὺς εὐνοϊκωτέρους ὅρους.

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

Εἰς Δραχμὰς

Ἐν ὄφει	πρὸς 3 %	Ἐπὶ προθ. 5 μηνῶν	πρὸς 4 $\frac{1}{4}$ %
Μὲ 15θήμερον προει- δοποίησιν	> 3 $\frac{1}{2}$ %	> > 1 ἔτους	> 4 $\frac{1}{2}$ %
Ταμειυτήριον		> > 2 ἐτῶν	> 5 %
μέχρι δρ. 20.000. . . .	> 4 %	> > 4 >	> 5 %
		> > 5 >	> 6 %
		> > 10 >	> 7 %

Εἰς Συνάλλαγμα ἐπὶ:

Λονδίνου ἐν ὄφει . .	πρὸς 4 $\frac{1}{2}$ %	Ν. Ὑόρκης ἐν ὄφει	πρὸς 3 $\frac{3}{4}$ %
ἐπὶ προθεσμία 6 μηνῶν	> 4 %	Ἰταλίας	> > > 3 $\frac{1}{2}$ %
Παρισίων ἐν ὄφει . .	> 4 %	Βελγίου	> > > 3 %
ἐπὶ προθεσμία 6 μηνῶν	> 4 $\frac{1}{2}$ %	Ἑλβετίας	> > > 1 $\frac{1}{2}$ %
> > 1 ἔτους	> 4 $\frac{3}{4}$ %		
> > 2 ἐτῶν	> 5 %		

ΓΕΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 26—ΤΗΛ. 1-39

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΠΡΩΤΗΝ ΖΗΤΗΣΙΝ

5%

ΜΕ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΝ 15 ΗΜΕΡΩΝ

6%

